

İŞÇİ-KÖYLÜ

millî demokratik devrim mücadelesinde omuz omuza

Yıl: 1 Sayı: 4 — ONBEŞ GÜNDE BİR ÇIKAR — 25 KURUŞ — 22 AĞUSTOS 1969

ERDEMİR İŞÇİLERİNİN HAKLI KAVGASI BİTMEDİ

Grevi, «Milli güvenliği zedeleyici» bulan hükûmetin bir ay erteleme kararını durdurmak için Türk - İş'in danıştaya müracaatı reddedildi. İşçiler bir ay sonra greve gidecek

Halis ÖZKAN Ereğli'den bildi riyor

4600 iscinin calıstığı ERDEMİR (Ereğli Demir Celik) fabrikalarında 4 gün süren grev, isbirlikci iktidarın aldığı erteleme kararıyla durmustur

Yüzde 49 hissesi Amerikan şirketlerine ait olan ERDEMİR'de grevin ertelenmesine gerekce olarak grevin «Milli Güvenliği zedeleyici» olması gösterilmistir.

«Bölünmeye hayır isci lerin birliğine evet» parolasıyla harekete gecen ERDEMİR iscileri Emperyalist-Amerikan sirketlerini ve onların yurdumuzdaki isbirlikcilerini telâsa düsürmüstür

Bütün vurtsever'e [illegible] **grevi de** [illegible]

Grev süresince Belediye Yazlık Sinemasında konuşmalar yapılmış, sendika yö-

(Devamı Sa. 4. Sü. 7 de)

Ereğli Demir Çelik işçileri grevin başladığı gün fabrikanın işletme binasının önünde milli oyunlar oynadılar. Erdemir işçileri bu oyunları tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye'de daha bir coşkunlukla oynayacaklardır.

Patron işçilere korunma malzemesi vermeyince işçilerin, CİĞERLERİ BETON TUTTU

Tarsus beyaz çimento fabrikasındaki işçiler zalim patronun gadrine uğramakta, işçiler hiç bir hak ve hukuka dayanmadan işten atılmaktadırlar.

Sendikaları olmayan işçilerden sendikaya girmek isteyenler işten çıkarılmakta, asgari ücret 18 lira olmasına rağmen işçilere 12 lira günlük ücret verilmektedir. Patron bununla da kalmayıp işçilere haft[illegible] 15-20 lira verip arta [illegible] parayı İzmir'de k[illegible] olduğu yeni fabrik[illegible] maktadır.

Çimentoyu [illegible] işçilerin [illegible] yapılmar[illegible] önleyen [illegible]

[illegible] Döküm işçileri [illegible] Koç'u di[illegible] getirdi

Önceki [illegible] şekilde ve [illegible] Döküm'de [illegible] işçilerin [illegible] ve [illegible]

İşçilerin birliği nasıl ürdürüldü?

Fabrika askeri birliklere teslim edildikten sonra Vali, işçi temsilcileriyle görüşmek istediğini bildirdi. işçiler toplandılar. Valinin sendika temsilcisini muhatap kabul etmesi kaydıyla beş arkadaşları ile sendika yetkilisini gönderdiler. Vali sendika yetkilisini kabul etmedi. Bunun üzerine işçiler de valiye **«Patron ağzıyla konuşan bir vali ile bizim görüşecek şeyimiz yoktur»** diyerek toplantıyı terkettiler.

İşçilerin direnmekte kararlı olduğunu gören patron, işçilerin fiili durumdan önce hak etmiş oldukları pirim ve yevmiyeleri ödemek zorunda kaldı. Fakat açıkgöz patron, zarfların içindeki parayı al-

(Devamı Sa. 4. Sü. 6 da)

İşçi, Amerikan ortağı patronun boynuna [illegible] takmış.

(Devamı [illegible]

—oOo—

Son oyun: Patronlar ve A.P. iktidarı

ASGARİ ÜCRETLERİ KALDIRMA PEŞİNDE

İşveren Sendikaları Konfederasyonu iktidarla anlaşarak asgari ücret kararnamesini iptal ettirmek için danıştaya başvurdu. Buna karşı işçiler de harekete geçti

«Asgâri Ücret Kararnamesi» nin iptal edilmesi için patronlar Ankara'da devamlı çalışmalar yapmaktadırlar. Eğer Asgâri Ücret Kararnamesi iptal edilirse, işverenler işçiye istedikleri ücreti vermekte serbest olacaklardır.

Bilindiği gibi, İş Kanunu'nun 33. maddesi Türkiye'de işçilere verilecek en az ücretlerin her iki yılda bir tesbit edilmesini şart koşmuştur.

Bu madde hükmü uyarınca, bazı sendikacılar ve bakanlıklar temsilcileri 5 Ma-

(Devamı Sa. 4. Sü. 3 de)

BAŞYAZI

KİMDİR MİLLÎ GÜVENLİĞİ ZEDELEYEN?

Hükûmet, Ereğli Demir Çelik Fabrikası işçilerinin grevini «Milli güvenliği zedelediği» iddiasıyla bir ay erteledi.

Kimdir milli güvenliği zedeleyen?

Anayasanın kendisine verdiği hakkı kullanarak grev yapan işçiler mi?

Yoksa Demir Çelik gibi yurdumuzun savunması için de kullanılacak olan en önemli maddelerin üretimini dahi yabancı sermayedarlara peşkeş çekenler mi?

Bilindiği gibi, Eregli Demir Çelik Fabrikaları sermayesinin % 49'u Amerikan sermayesidir. Ve Ereğli Demir Çelik Fabrikaları aynı miktar ve aynı nitelikte Demir Çelik üretecek bir fabrikadan iki misli pahalıya mal edilmiştir. Yüzlerce milyon lira böylece yabancı sermayedarların kesesini doldurmuştur.

Şimdi Amerikan emperyalistlerinin emrindeki iktidar, «Milli Güvenlik» perdesi altında yabancı sermayedarların güvenliklerini korumaktadır. İktidar yabancı sermayenin kârı azalmasın diye elinde bulunan bütün imkânları ve yetkileri seferber etmiştir. Bu, Ereğli Demir Çelikte de böyle, Demir Döküm fabrikasında da.

Kimdir Milli Güvenliği zedeleyen?

İnsanca yaşamak isteyen ve demokratik hakları uğruna mücadele eden işçiler mi? Yoksa işçilerin üzerine polis saldırtanlar mı?

Milli güvenliğimizi değil zedelemek, dinamitleyenler Türk Ordusunu NATO Komutanlığının, Amerikan Komutanlığının emrine verenlerdir.

Milli güvenliğimizi ayaklar altına alıp çiğneyenler, Milli sanayiimizi baltalayarak en basit silâhımıza kadar bizi Amerikan'ın müşterisi haline getirenlerdir.

Milli güvenliğimizi parçalayanlar, Türkiye'nin Amerikan şirketlerinin ve sermayesinin cirit attığı ve talan ettiği bir ülke olarak kalmasını isteyenlerdir.

Milli güvenlikten ancak tam bağımsız bir ülkede söz edilebilir.

Milletimizin güvenlik içinde, hür olarak yaşadığı tam bağımsız gerçekten demokratik Türkiye, millet düşmanlarının bütün karşı koymalarına rağmen eninde sonunda gerçekleşecektir. Ve o zaman hiçbir güç, işçilerimizin haklı mücadelesine «Milli güvenliği zedelemektedir» diyemiyecektir.

İŞÇİ — KÖYLÜ

TÜRK-İŞ'İN MİTİNGİ PAZAR GÜNÜ

TÜRK-İŞ, 25 Ağustos 1969 pazar günü Ankara'da bir miting düzenlemiştir. Saat 14.00'de başlayacak mitinge Anadolu'nun çeşitli bölgelerinden gelen işçiler de katılacaklardır.

Hükûmetin ve parlementonun işçi meselelerinde takındığı ters tutumu protesto etmek amacıyla düzenlenen miting, daha başlamadan sabote edilmek istenmektedir.

Mitingde sloganlar tesbit edilmiştir. Büyük kartonlara yazılan sloganlardan bazıları şunlardır: «Hani toprak reformu?», «Yönetimde işçiye söz hakkı», «Demokrasinin temel taşı sendika», «Vaadlerden bıktık, inanmıyoruz artık»..

—oOo—

Ankara Valisi Ağaların emrinde

(Culuk köyünden Ahmet Koçarslan bildiriyor.)

Ağalara karşı mücadele eden Haymana kazasının Culuk köyü muhtarı Mehmet Koçarslan'a Ankara Valisi işten el çektirmiştir.

Muhtar Mehmet Koçarslan Yüzbaşıoğlu denen ağaların hazine malı olan köy arazisini ektiklerini açıklamış ve vergi kaçakçılığı yaptıkları için ağaları şikâyet etmişti Bunun üzerine Ankara Valisine baskı yapan ağalar muhtara işten el çektirmişlerdir.

Bilindiği gibi Ankara Valisi daha önce Antalya Valisi iken Elmalı'da topraksız köylünün üzerine Jandarma göndermişti

—oOo—

Kalabak Köylüsüne Toprak verilmiyor

(Menemen'in Kalabak köyünden Mustafa Gencer bildiriyor.

Menemen'in Kalabak köyü topraksızlarının hazine arazisinin dağıtılması için yaptıkları müracaat sonuç vermemiştir.

Hazine aarzisi, ağaların kadastro üzerine yaptıkları baskıyla tapu harici yazılmıştır. Ağalar toprakların fakir köylüye dağıtılmasını istememektedirler.

Toprak ağası — «Aman ha! Sonra solcular toprağını elinden alır..»

Şehrin Güzelliğini Bozuyorlarmış

Polis işsizlere Saldırdı

Ankara'nın İncesu semtindeki amale pazarında iş bekleyen yüzlerce amele geçen hafta polisin saldırısına uğramıştır. Polis **«Şehrin güzeliğini bozuyorsunuz»** diyerek ekmek parası bulmak için köylerinden kopup gelen ameleleri dövmüştür Devrimci öğrenciler amelelerin yardımına koşuşmuşlardır Öğrencilerle birlikte Siyasal Bilgiler Fakültesine giden amaleler gençlerle meseleleri üzerinde konuşmuşlar ve daha sonra aşağıdaki 45 imzalı bildiriyi yayınlamışlardır

Demir Döküm işçisi kardeşlerimize bin selam!

Bizler Türkiye'nin çeşitli yörelerinde olduğu gibi İncesu amele pazarlarında iş bekleyen işsizleriz. Biz köyümüzde işliyecek toprağımız olmadığından şehire çalışmaya geldik. Şehrin güzelliğini bozduk diye üstümüze polis saldırttılar. Polis bizi kanunsuz yere nezarete aldı ve şahitler dahil hepimizi dövdü. Ama polisin karakola götürdüğü arkadaşlar mahkemede beraat etti.

Biz çok iyi biliyoruz ki, bizim üstümüze inen her cop darbesi eninde sonunda bin misli olarak zalimlerin üstüne inecektir.

Mücadelemizi zalimlere karşı yılmadan yürüteceğiz.

İstanbul'da zalimlere karşı yiğitçe mücadele veren demir döküm işçisi kardeşlerimize bin selâm. Amerikan Gavurunun ortağına karşı halk mücadelesi veren tüm işçi kardeşlerimize bin selâm. Akhisarlı, Ödemişli, Atalanlı, Göllüceli Çukurovalı, Karadenizli tüm köylü kardeşlerimize bin selâm. Vatan hainlerine karşı boyun eğmeden mücadele eden Devrimci Gençliğe bin selâm.

KAHROLSUN AMERİKAN EMPERYALİSTLERİ, onun yerli ortakları patronlar. Toprak ağaları, tefeciler ve faizciler

Yaşasın işçiler, köylüler ve gençler

Yaşasın TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE.

Ankara Amele Pazarlarındaki işçiler adına: 45 AMELE

Avni Tarçın, Hasan Duyar, Süleyman Kara, İbrahim Köksal, İsmail Özdemir, Ali Erdoğan, Osman Hamitçik, Rüstem Köksal, Mehmet Aslan, Seyit Gül Mustafa Sucu, Bekir Taş (Dövülen), Numan Yıldırım, Mustafa Şeker, Mehmet Sağancı, Hilmi Kılıç, Durmuş Demir, Hacı Atik, Veysel Aslan, Ali Yozgat, Nurettin Boynuuzun, Hacı Bıçak (Dövülen) Mahmut Yılmaz, Sabit Sucu, Salim Özdemir, Veysel Şengül (15 yaşında), Sait Bilgin, Hasan Sarnıç, Arif Deveci, Osman Aslan (50 yaşında), Hasan Şahin, Davut Aslan, Dursun Ulutürk, Mehmet Gül, Abdullah Kaya, Hasan Canpolat, Abdurrahman Bıçak, Hanefi Çember, Hidayet Kutlucan, Hüseyin Emir, Mehmet Tufan, Şevki Karataş, Mehmet Turan.

"İlim Çin'de olsa, gidip bulunuz."
Hz. Muhammed

DEVRİMCİ Ö[ĞR]ETMENİN MÜCADELESİ

FAKİR BAYKURT

Bugün karşı karşıya bulunduğumuz sorun şudur. Tarihsel koşulların olgunlaştığı bir dönemde, bir büyük değişmenin eşiğinde biz Türkiye öğretmenleri, işimizin başında, işimizin dışında tek tek, toplu halde, öğretmen olarak, örgüt olarak ne yapacağız?

Üzerimizdeki baskılar ne kadar ağır; ve koşullarımız ne kadar zor olursa olsun, yılmadan ve korkmadan yapacağımız işi saptamak zorundayız.

Biz, dışarda sömürücü kapitalist devletlerden yana mıyız, sömürülen uluslardan yana mı? İçerde bu sömürücülerin çıkarlarıyla kendi çıkarlarını uzlaştırmış ağa, büyük tüccar ve yabancıların aracılarından yana mıyız, yoksa işçilerden, işsizlerden ve köylülerden yana mı?

Türkiye'de işçiler, işsizler ve köylüler nüfusumuzun %, 85'inden fazlasını meydana getiriyor. Bunlar çok kalabalık, ötekiler çok az, fakat henüz güçlü! Biz kimden yanayız? Saptamak zorundayız.

Biz, yarısı parçalanmış ve binbir kandırmaca ile dikkatleri TÖS'te birleşmiş 120.000 öğretmen, yoksul halk çocuklarıyız. Her biri bir dağın başındaki, yazılardaki yamaçlardaki köylerden, yoksul kasaba ve kent ailelerinden çıkıp geldik. Az okuduk, çok okuduk; ama okuyup akı karayı seçtik. Belki bugün dünyanın ençok çile çeken öğretmenleriyiz.

HALKIMIZIN HALİNİ DE BİLİYORUZ

İşçilerimiz çalışıp çabalıyorlar, ellerine geçen asgari gündelikler daha geçenlerde açıklandı, 14,5 lira ile 18 lira arasında değişiyor. Örgütleri var, Amerika'nın etkisi altında bir eğitim ve yönetim yaparak, hepsini ters yönde şartlandırıp uyutuyor. Bundan 15 gün önce Gaziantep'te yaptığımız bir açık oturumda bir işçi sendikası başkanı, «Biz patronun malının bekçisiyiz, biz partiler üstüyüz!» diye konuştu. Patronun çıkarlarıyla işçilerin çıkarlarının temelde zıtlaştığını göremiyor.

İşçilerimizin hali daha beter. Uzak gurbette, el kapılarında çöpçülük, süpürgecilik yapabilmek için İş Bulma Kurumu'nun kırmızı levhası altında kalabalık kümeler halinde, yıllarca bekliyorlar. Hiçbir iş bulamayanlar ise, duvar diplerinde, ya da ceza evlerinde [...] güçle[...]rlar.

[...]mu- [...]geti- [...]e hâlâ [...] uğraşır- [...]ın % 90'ı [...]lerinin % [...]ırlar. Geri [...]% 10 kadar [...]yük göbek [...] Köylülerimiz [...]ca kendisin- [...]lenleri, ma- [...]dar, evlâdı- [...] tam ver- [...]ları kı- [...]n-

nat[...]k! Onlar Mustafa Kemal'in askerlikten yeni çıktığı günlerde söylediği gibi, "Yedi yüzyıldan beri cihanın dört köşesine sevk ederek kanlarını akıttığımız, kemiklerini yabancı topraklarda bıraktığımız, emeklerini ellerinden alıp daima tahkir ve terzil ile mukabele ettiğimiz, bunca fedakârlık ve ihsanlarına karşı nankörlük, küstahlık ve cabbarlıkla uşak menzilesine indirdiğimiz bu sahibi asli, efendi...» Aradan yarım yüzyıl gelip geçti eften dinin, Trakya'da, Ege'de, Güneydoğu'da ve gezip gördüğüm Doğu'da hâlâ eli hamur karnı aç. Hâlâ o efendinin eli elde, başı baştal.

Sınıflı bir toplumda ve dün yada kimden yana olduğumuzu saptamak bizim için zor değildir. Biz işçiden, işsizden ve köylüden yanayız. Biz topyekûn sömürülen halktan yanayız. Bunun için de devrimciyiz. Devrimci olmanın ilk koşulu budur. Biz öğretmeniz, devlet memuruyuz, ama egemen sınıfların uşağı ve çocuk avutucusu değiliz.

Hakkımız, Mustafa Kemal'in komutanlığında başarıya erdirdiği Birinci Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı, tıpkı çağdaş ulusal kurtuluş savaşları gibi tamamlamak ve devrimini başarıya erdirmek istek ve özlemindedir. Bizim başta gelen görevimiz; ona, İngiltere'nin ve Amerika'nın coğrafyasıyla, ineklerin ve sineklerin anatomisini öğretmekten önce, geniş anlamıyla «politik bilinç kazandırmaktır. Görevimizin ve halkımızla ilişkilerimizin özü budur. Türkiye'yi, Mustafa Kemal'in açtığı ışıklı yolda ve yönde ileri üretim ve yönetim aşamalarına ulaştırabilmek için, egemen sınıfların kitap yasaklarıyla, bilgi sınırlamasıyla bugüne kadar "sır" gibi sakladığı bu bilinci halkımıza kazandırdığımız gün dünyanın dönüşü değişecektir. Bugüne kadar halkımıza yarım yanlı bir alfabe öğrettik. Hesap kitap tamam değil daha. 17 Mart 1969'da İzmir TÖS'lü arkadaşlarla Atalan köyüne gittim. Köylü A. İhsan Dikilitaş öğrettiğimiz yarım yanlı alfabe ile evinin duvarlarına, «Bu köyde toprak mücadelesi var» diye yazıyordu. Bu azdır, ama çok önemlidir. Tamamını öğrettiğimiz zaman görün neler olacak?

Ülkemizin en önemli işi olan politika ile uğraşmayı, dar bir anlama ve kapsama tıkarak onu herkesten kaçıranlar, öğretmensiz öğrencisiz, işçisiz, köysüz ve bucaksız bir «tek kale» oynamak istiyorlar. Bir avuç mutlu ve zengin azınlığın uğraştığı, nasıl bir politikadır bu? Bu bir avuç mutlu azınlık Paris'teki Sorbon Üniversitesine kadar gidip okuyacak, bebesi beşiği bülbül olacak bilinçlenecek; % 72 köylünün, % 13 işçinin politik bilinci olmayacak. Bu nasıl hesaptır, bu nasıl eğitimdir?

[...] dün neyin ne olduğu[...] [...]tikayı, yu[...] çıkarlarını bugünkü kıyımcılara biz öğrettik. Yıllarca önce egemen sınıfların tek yanlı olarak koyduğu kurallarla adam cezalandırmak kolaydır. Ama, saçağı sarmış bir yangın gibi, devrimci öğretmenin ve devrimci eğitimin üstüne saldırmakla halk içinde tutuşturduğumuz meş'aleyi söndürmek çok zordur. Sadece içerdekiler değil, dışardakiler de gelip cem olsalar ve dünyanın bütün yarasaları bir olsalar, bu ışığı gene söndüremezler. Bize olmadık eziyetleri yapsınlar, kimisi yakamızdan, kimisi paçamızdan saldırsınlar, halkımız elimizden tutar, korkumuz yok!

Giriştiğimiz «devrim için eğitim» eyleminde ne kadar haklı ve tutarlı olduğumuzu bugün tarih denizinde bazı gafil balıklar bilmesinler, zararı yok, o denizde halk da vardır, halk bilmektedir. Onun temel çıkarlarını berrak bir bilince ulaştırdıkça her gün gözü açılıyor ve anlıyor, kim kendisinden yana, kim değil? Bizi de çok iyi anlamaktadır. Dünyanın çok az ülkesinde öğretmenler, halkları tarafından ancak bu kadar sevilir, anlaşılır. Bizim için bundan büyük mutluluk olamaz. Bizim milletvekili, Bakan, Başbakan olmak biçimindeki politika gücümüz yok. Biz, o meclislere, o makamlara uyandırıp, yetiştirip halkımızı dolduracağız. Bizim bir mesleğimiz var Biz bu mesleği cihana, aylara, yıldızlara değişmeyiz..

Düzen değil, devenin boynu..

ALİ EMMİ DEDİ Kİ...

Deveye sormuşlar, «boynun neden eğri» diye. Hayvancağız da «nerem doğru ki.. demiş. Türkiye'nin vaziyeti de tıpkısı tıpkısına deveninkine benziyor, hattâ onunkinden daha da beter. Doğru giden hiç bir işimiz yok. Var diyen beri gelsin. Zaten işlerin iyiye gittiğini söyleyen, ya bile bile domuzluğuna yalan söylemektedir, bu kötü düzenden çıkarı, yağmadan payı vardır. Ya da dönen dolaplardan habersiz birisidir.

Memleketette işsizlik, hırsızlık, yalan dolan, ahlâksızlık ,üç kâğıtçılık, namussuzluk almış yürüyor.

Gelgelelim bu düzensiz gidişattan memnun olup sevinenler de var. Kimlerdir bunlar? Hepimiz biliyoruz artık..

Başta tuzu kuru, cüzdanı şişkin Amerikan ortakları. Memleket düzensizlikten işsizlikten, pahalılıktan, yoksulluktan, yolsuzluktan kırılırken, bunlar milletle eğlenip, gerdan kırarak dil döküyorlar. Nah işte bunların bir misali de Demirel değil mi? Artistler gibi gazetelerde, filmlerde bol bol reklâm edilen Demirel, «Yahu, vaziyet böyleyken böyle. Dirlik düzenlik hak getire» diyorsun. «Bu düzeni biz mi kurduk? Bu düzen bize Ata'dan kalmadır..» diyor. Diyor da billâhi insan şaşıp kalıyor..

Atatürk rahmetli, bu memleketi gavurdan kurtarmakla en büyük iyiliği yapmıştır zaten. O mu «ben bu gavurları koruyorum, siz tekrardan buyur edin» dedi. O mu tefecileri ,ağaları köylünün başına tebelleş etti? O mu iş isteyen, hak isteyen işçilerin, köylülerin, öğrencilerin üzerine polis salmanızı öğütledi? O'nun gününde Amerikan firmalarıyla üç beş yıl iş tutup üç beş milyon vuran var mıydı? Acaba sağ olsaydı, binlerce işçinin Almanya sokaklarını temizlemeye gittiğini görseydi, ne derdi?

Ağa, tefeci, aracı takımı da bu vaziyetten ziyadesiyle memnun. Öyle ya işçiler, köylüler, aydınlar, gençler güçlenirse bunların hali duman. Halktan, demokrasiden yana olanlar dünyanın her bir yanında başa geçer geçmez ilk işleri, toprak reformu yapıp, ağalığı kaldırmak ve onların binlerce dönüm toprağını, hazine toprağı ile birlikte topraksıza, ya da yeteri kadar toprağı olmayan az topraklıya dağıtmak olmuştur. Üstelik topraklar tekrar ağaların elinde toplanmasın diyerek toprak verdiklerini yalnız bırakmamış, bol kredi, bol tohumluk vererek de destek olmuşlardır.

Ha, bir de bu düzensiz gidişatı göremeyen yoksul kardeşlerimiz var. Eğri oturup doğru konuşalım şimdi. Bakarsın, mintanında yama üstüne yama, ayağında kara lâstik, bayramdan bayrama et yüzü gören, hastane kapısından kovulan hemşehrilerimiz çıkar gelir. Hoş beşten sonra «Ben Adalet Partisini tutuyorum. Çünkü adaleti hakim kıldı, millet için hayırlı işler yaptı, vatandaşa yardımcı oluyor, memleketi kalkındırıyor» der.

Ne demeli bilmem ki böylelerine... Bre kurban ,iyi söylersin, hoş söylersin ama yanlış söylersin. Kalkındık, kalkındık, kalkınıyoruz iyi hoş fakat bütün millet, işçisiyle, köylüsüyle kalkınmadıktan sonra nerden belli bu memleketin kalkındığı? Hep parası olanlar kalkındıktan sonra ben ne edeyim böyle kalkınmayı. İstanbul'a 8 Milyara köprü yapılırken benim köyümün yol ihtiyacı olan 20 bin lira bir türlü verilmez. Bu mudur AP'nin adaleti. Ömer beye, Osman beye 3 Milyon, 5 milyon kredi verilirken, üç beş yüz lira kredi için yol, yorak arayanın haddi hesabı var mı? AP dört yıldır iktidarda millet için hangi hayırlı işi yaptı? Hangi işte işçiye, köylüye destek oldu? İşçi emeklilik kanunu dedi yan çizdi, personel kanunu dedi yan çizdi, tarım reformu dedi yan çizdi, üniversite reformu dedi yan çizdi. Hangi bir işte adaleti var bu partinin anlamadık gitti. Vergide mi tohumlukta mı, kazançta mı, işçi yevmiyelerinde mi, okuyup yazmada mı, iş bulmada mı? Hangisinde?.

Diyeceğim odur ki, yoksul adamın böyle zengin partilerinin aldatmalarına kanıp, saf saf lâf etmesi çok ayıp, ayıp ki, o kadar. Zaten okuyoruz, dinliyoruz, görüyoruz ki işçilerin, köylülerin böyle zenginlerin iktidarlarının desteklemeleri ancak bizim gibi fakir, cahil memleketlerde oluyor. İşte gözümüzle gördük ki. A. gibi Amerikancı zengin partilerden, ağa partilerinden yana olmak, onlardan hayır beklemek boşunadır, saflıktır. Bunu böylece noktalıyalım...

Varın bu bozuk düzende kalın sağlıcakla.

Mehmet Büyüyor

Mehmet bir yaşına yeni girmişti ki köye babasının ölüm haberi geldi. Babası Mehmet'i teyzesine bırakmış ve gurbete çalışmaya gitmişti. Gurbette bir süre iş bulamamış, sonra iş bulmanın yollarını [ö]ğrenmişti. Her sabah erkenden amale [pazar]ına gidip bekliyordu. Oraya bazı [...] geliyor, işçilerin pazularını yok[...]lamlıklarına bakıyor ve manav[...]er gibi işçileri alıp götürü[...] on-onbeş liraya inşaatlar[...] şehrin zengin semtlerin[...]nlar yükseltiyorlar. [...]a bu işi yaptı. Ar[...]

[...]tırdığı az bir parayı kız kardeşine yolladı, anasına yolladı. Bir gün temel kazarken yan taraftaki toprak üst[...] çöktü. Toprağın altında kaldı. Hemşerileri onu toprağın altından çıkarmak için boşuna çırpındılar. Çıkarıldığında çoktan ölmüştü.

Babası Musa öldüğünde Mehmet bir yaşındaydı. Bebek yetim kaldı. Annesini babasını hiç tanıyamıyacaktı. Mehmet'in teyzesi ve eniştesi de son derece fakirdiler. Köydeki toprakları kendilerini geçindirmiyordu. Köyün tek ağası Süleyman ağanın yanında ırgatlık yapmaktan başka yol yoktu onlar için. Karın tokluğuna çalışıyorlardı. Köyün birçok aileleri bu durumdaydı. Kiminin çok az toprağı vardı, kiminin hiç yoktu.. Bazı aileler şehre göçmüşlerdi. Süleyman ağanın toprağının hesabını hiç kimse doğru dürüst bilmezdi. Süleyman Ağa hazine topraklarına da el koymuştu. Faizle borç verir, fakirleşen az topraklı köylüler borcun altından kalkamayınca topraklarını alırdı. Çocukları şehirde okuyordu. Ağanın kendisi de bazan şehre gider, bir kaç ay orada kalırdı. Arasıra çiftliğine mebuslar, önemli kişiler gelir giderdi.

Mehmet'in teyzesi ve eniştesi yaz aylarında, kızgın güneşin altında iki büklüm çalışırlardı. Pamuk toplarken çatlak, nasırlı elleri kanardı. Hatçe teyzenin bir de kendi kızı vardı. Memet'ten bir yaş büyüktü Fatma. Mehmet, büyüdükçe, ana baba diye teyzesiyle eniştesini belledi. Mehmet üç yaşına geldiğinde soluk benizli, sıhhatsiz çöp bacaklı bir bebecikti. Fatma da öyle. İkisi sessiz sedasız evin içinde oynarlardı. Hatçe teyze çoğunlukla yorgun olur, onlarla yeterince uğraşamazdı.

Hatçe teyze yazları çocukları bırakacağı kimse olmadığından, onları da tarlaya götürmek ve bir ağaç gölgesinde bırakmak zorunda kalıyordu. Bazan da evin önünde bırakırdı. Çocuklar, yani Mehmet ile Fatma hayvan pislikleri, keçi pislikleri, toz, toprak arasında yerlerde sürünerek oynarlardı.

Mehmet birçok kere hastalandı. Gıdasızlıktan bitkin yataklara düştü. Ama ölmedi. Kendi kendine atlattı hastalıkları. Yedi yaşına kadar böylece har - gür içinde geçti. Okul çağına gelmişti artık. Mehmet küçücük aklıyla, okula giderse ağanın davarlarını gütmekten kurtulacağını düşünüyordu, ayaklarının sızısının dineceğini düşünüyordu.

Tanju Büyüyor

Tanju sıhhatli, yaramaz, gürültücü bir bebekti. Kendisine iyi bakılabilmesi için, Almanya'dan bir mürebbiye getirtilmişti. Her hafta bir kere doktor eve geliyor ve Tanju'nun sıhhatini kontrol ediyor, yeni yeni mamalar veriyordu. Anne ve babası biricik oğullarının üstüne titriyorlardı. Babası Faruk bey iş icabı gittiği Avrupa'dan oğluna pahalı ve çok değişik oyuncaklar, giyecekler getiriyordu. Bir keresinde [...]bir tren getirdi. Tren sahi[...]ların üzerinde kay[...] gi[...]unu gördükçe ke[...] k[...]atıyordu. Alman[...] [...]üstüne titrer, [...] [...]erir, uyku zan[...] [...]ju'nun [...]

[...]sakları[...] [...]lardı. Tanju da onların [...]sezer, zıddına «baaaak... senin böyle yüzen gemin var mı?» diye kızdırırdı. Tanju altı yaşına geldiğinde ona bir piyano hocası tuttular. Anne ve baba oğullarının son derece kültürlü olmasını istiyorlardı. Hele babası oğlunun çok önemli bir insan olacağına inanıyordu. Tanju parmaklarını piyanonun tuşları üzerinde gezdirdikçe annesi ona hayranlıkla bakardı uzaktan. Tanju'yu hiç dışarıya çıkarmazlardı oynamaya. Sokağa çıkarsa mahalledeki yaşıtlarından kötü şeyler öğreneceğini, terbiyesinin bozulacağını düşünürlerdi.

Bu arada Faruk bey de işini geliştirmiş, servetine yeni servetler katmış, ihracatçılığın yanında fabrikatörlüğe de başlamıştı. Büyük bir montaj fabrikası kurmuştu. Fabrikasında birçok işçi çalıştırıyordu. İşçilerin bazı taleplerine son derece sinirleniyordu Faruk bey. Bu istekleri bastırmak için çabalar harcıyor, sahte sendikalar kurduruyordu. Bazı işçi liderlerine paralar teklif ediyor, reddedilince zora başvurup onları işten atıyordu. Bir keresinde olayları önleyemedi ve fabrikada grev patlak verdi. O akşam eve canı sıkılmış bir durumda geldi. Karısı:

— Ne oldu kocacığım? diye sordu.

Faruk bey fabrikada olanları anlattı, grevden söz etti, «piş herifler» diye söylendi. O sırada Tanju da piyanosunun başından kalkmış, konuşulanları dinliyordu. Dayanamayıp sordu:

— Grev nedir babacığım?

Faruk bey isteksizce cevap verdi;

— Hani o sokakta gördüğün kılıksız adamlar, işçiler var ya yavrum. İşte onların yaptığı bir zorbalıktır. Velinimetlerine karşı yaptıkları nankörlüktür.

— Pek velinimet nedir babacığım?

Babası buna cevap vermedi.

Tanju'nun okul zamanı gelmişti artık. Onu hangi koleje vereceklerini düşündüler. Babası «Bir Amerikan kolejine verelim» dedi. Annesi de «Olur» dedi. Ve Tanju'yu bir Amerikan Kolejine yazdırdılar. Defterler, kitaplar, çantalar, kalemler, boya takımları, cetveller aldılar. Tanju okula gidince evin sıkıcı havasından kurtulacağını, büyük adamlar gibi sokaklarda dolaşabileceğini düşünerek seviniyordu.

Doç. Dr. Türkkaya Ataöv

Bağımsızlık ve Demokrasi Mücadelemizin İdeolojik Silahı

asayiş berkemâl

hikaye•samim kocagoz
reji•senaryo•ahmet soner
kamera•celal ülken
oyuncular•erdal özyağcılar
kemalettin urut

BEKÇİ ÇOCUKLARA GÜLÜMSER.... 33

ÇOCUKLAR DIŞARI ÇIKARLAR. HEPSİ 4 TANEDİR 34

ADAM UTANGAÇ GÜLÜMSER. "BİZİM KAŞIK DÜŞMANLARI" DER 35

BEKÇİ "NİYE ÇALIYORSUN TENEKELERİ" DİYE SORAR. 36

ADAM BAŞIYLA TAVANI GÖSTERİR. 37

TAVANDA KOCAMAN BİR DELİK VARDIR. BEKÇİ DELİĞE BAKAR. 38

ADAM VE ÇOCUKLAR BEKÇİNİN KARARINI BEKLEMEKTEDİR. 39

BEKÇİ NE DİYECEĞİNİ BİLEMEZ. YÜRÜR, GİDER. 40

ADAM SEVİNCLE BİR SİGARA YAKIP BEKÇİNİN ARDINDAN BAKAR. 41

42

BU SIRA BÜYÜK OĞLAN İÇERDEN TENEKEYİ ALIP DIŞARI ÇIKAR. BABASI KASKETİNİ OĞLUNUN BAŞINA GEÇİRİR

ÇOCUKLAR SEVİNÇLE TENEKE ÇALIP KOŞUŞURLAR

43 SON

İŞÇİ-KÖYLÜ POSTASI

Bizim arkadaşımız İşçi-Köylü gazetesi

Ben Kayseri ilinin Yeşılhisar kazasına bağlı Kuşçu köyündenim. Köyümüz muhtarlığına gönderilmiş olduğunuz İşçi-Köylü gazetesini tesadüfen muhtarlığa verilmek üzere P.T.T. ilgililerince bana verildi. Muhtar ağabeyim olduğu için gazeteyi açıp okumakta bir sakınca görmedim. Üzerindeki bantı söküp ilk sayfaya baktığımda İşçi-Köylü diye büyük harflerle yazıyordu. Heyecanlandım. Çünkü alışık değildim, böyle bir gazetenin muhtarlığa geldiğini görmemiştim. Gelenler Hür yol veya Kır At benzeri gazetelerdi. Kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı. Gazeteyi bir lahzada okudum. Gözlerim yaşardı, ağladım. Demek bundan sonra bizim de bir gazetemiz vardı. Bizim dertlerimizi kamu önünde savunacak bütür dertlerimizi ulus'a duyuracak bir gazetemiz vardı. Bu gazete bizim gazetemiz, ezilmişlerin, fakirlerin, sömürülenlerin gazetesi idi. Demek bundan sonra köyümdeki mücadelemde yalnız değildim. Benim de bir arkadaşım, bir destekçim vardı. Ne mutlu bana. Bu mutluluğun müjdesini bana inanmak isteyen, en çok ezilen herkesin hor gördüğü fakirlere de ilettim. Hepsinin gözünde bana inanmanın mutluluğu gelecekte bulacakları mutluluğun ışıltıları belirdi. Onlara her tarafını okudum. Okurken gözleri mutlulukla ışıldıyordu. Kendilerinin dertlerine ortak olan bir gazete vardı, bir gençlik vardı. Hayatlarını feda etmiş kahramanlar vardı. Toplum polisinin mektubunu okurken ağladım. Ve ağlaştık. Bu gazete bizim gazetemizdi. Bunu ağabeyime verip ucundan kibrit tutuşturamazdım. Bunu bütün ezilmişlere okutmalı idim.. Ne türlü tepkilere maruz kalınacağını bilsem de okutmalı idim.

MEHMET TUZAK
Kuşçu Köyü
Yeşihisar/KAYSERİ

İnkârcı ağalara artık dur demeli

Köylünün ve işçinin çektiğini bilmeden bunların ikisini ezenlere artık dur demeli dur. Fakirden işçiden tiksindiği halde onun hakkını korur gibi görünen ağa, ağzından içki koynundan kadın kesilmeyen o riyakar, o hileci ağaya artık dur demeli dur. Şehirde modern hayat yaşayan köylünün güya hakkını koruyan iktidarla kol kola gezen fakir amcasını veya kardeşini ziyarete geldiği zaman kardeşi olduğunu inkâr eden ağalara artık dur demeli dur...

Adem ULUOCAK
Koyulhisar

Gözlerimi açınca AMERİKAN Bayrağını gördüm

Ben Malatya'nın Akçadağ kazasının terk edilmiş bir köyünde doğdum. Gözlerimi açınca bizim evin karşısındaki Karahan dağında AMERİKAN bayrağını gördüm. Büyük büyük binalar telle örülü kuleler ilişirdi gözüme. Dağda kuzu güderdim. Henüz okula gitmeden habire takılırdı gözüm bu bayrağa. Bu bizim bayrağa hiç benzemeyen bayrağa Kendi kendime düşünür dururdum. «Acep niye bu gâvurlar bu dağda asker barındırırlar?..» Düşünür bu nedenini bulamazdım... Derken okullara gittim. Babam kitap okuyor, dostlarla tartışmalar yapıyor, tüm uğraşı bu Amerikan gavuru ve iğrenç milletle işbirliği yapan toprak ağası, kapkaç tüccar, sömürücü tüm sınıflar oldu. Evde olsun köyde olsun babam hep konuşurdu. Derdi ki, «Bizim geri kalmışlığımızın sebebi, bu Amerika ve onun sömürücü ortaklarıdır. Bunlarla savaşmak bizim gibi fukara tüm köylerin kurulmasına meşale yakmaktır. Eğer Amerikan gavurunu kovarsak içerdeki ahtapotların kolları kesilmiş olur. Bu mücadele esnasında köylü ve işçiler bilinçlenirler.. Özgür ve haysiyetli bir biçimde yaşarız.» Böyle düşündüğü için hakim sınıflar rahatsız oldular. Attılar hapse. İki aydır beş devrimci köylü ile hapiste. Biz ise hiç üzülmüyoruz. Bunlar, tüm halktan yana olan kişilerin başına gelen işlerdir. Hırsız ve soyguncuya «Sen namussuzsun» denmesinin mükâfatı budur. Ama bunda en ufak bir üzüntümüz yoktur. Hapis, sürgün işi halletmez. İşçi-Köylü yani ezilen sınıflar uyanacak, eline ne geçerse onunla yürüyecek. Satılmış ve sömürücülerin üstüne. Viktor Hugo şöyle diyor: **«Gerçeği saklamayın. Onu toprağa gömseniz dahi bir gün gelir patlar. Hem kendinizle beraber yakıp yıkar.»**

Hüseyin Cemal ÖZLEYEN

Hani bizim insan oluşumuz?

Kardeşlerim. Ben, çok fakir bir köydenim. Dağ başında, orman içindeyiz. Yolumuz, suyumuz yok. Dörtyüz nanelik köyün, üçyüz ellisinin toprağı ekmek vermiyor. Yok, ne verir ki?. Ekmek derdi için önceleri ormandan kaçak odun keserdik. Yaba, tekne, tahta [illegible] yapar [illegible] şekle günlerce çevre köylere götürür, üç beş dolu arpaya değiştirir gelirdik. Gar-gatık bilmezdik. Hep tarna bulgurdu aşımız. Gene de öyle. Ormancılar sıkıştırdı köyü. Dama girdik. Babamızla birlik yattık damda. Hükümet bütçesi gibi para cezası ödedi. Senelerce Tak dedi canımıza bu. Jandarmanın dayağı, ormancının zulmü çekilmez oldu.

Derken, Söke'nin pamuk çapası icat oldu. Bizden bazıları Söke'de ağa buldu [illegible] getirdiler. [illegible] gittik çapacılara. Dayıbaşı derki biz onlara. Her dayıbaşı otuz kırk işçi olan kişidir. Yedi, on yetmişe kamyona beşik kaşık dolduk gittik çiftliklere. Kapılar kilitlendi. Hayvanlarımız aç ve de sahipsiz kaldı biz gidince. Hani bizim değerimiz? Hani bizim insan oluşumuz? Hani bizim kârımız?..

O, le, [illegible] bizi ezelenr, sömürenler, yöneten [illegible] bizim sınıftan değil. Biz üretenler, çalışanlar, ezilenler birleşmeliyiz. Hem çokluk ta bizde. [illegible] mil[illegible] oiz...

MEHMUT ÇETİN
DENİZLİ

Hapisteki devrimcilerden yanayız

İstanbul, İzmir Ankara'daki öğrenci gençler, Manavgattaki 6 köylü arkadaşın hapiste olduğuna üzülmeyin. Bütün gücünüzle inandığınız bir davanın peşinde hapis olmanıza bizler üzülmekteyiz. Sizi o duruma sokanları protesto ederek ,sizleri teselli ederim. Türk köylüsünün unutulmuş ve uyutulmuş olduğu açık bir hakikattir. Görmemezlikten gelenler, sözde aydınlarımız; bu saf temiz köylünün sırtından geçinenlerin endişeleri gitgide artıyor. Türkiye nüfusunun yüzde 80'i işçi ve köylüdür. Neden birleşemiyoruz da bir avuç üç kaatçının emeğimizi yok pahasına elimizden aldığından dert yanıp şikâyetçi oluyoruz. Kimi kime şikâyet ediyoruz. O parlamentoyu ara bak sen den bir kişi var mı, Birleşelim aziz dostlarım, köylü işçi topraksız az topraklı kardeşlerim.

Süleyman Şahin
Güreşken köyü
Gaziler/Şenkaya

MHP Başkanlığına

Partinizin milliyetçilikle bir alâkası yoktur. Bugün memleketimizi gavur şirketleri harıl harıl sömürürken ve Amerikan gavuru hükümet içinde hükümet iken adını «MİLLİYETÇİ» koymuş olan partiniz bütün bunlara ses çıkarmamakta üstelik bunlara karşı «CİHAD» açan asıl milliyetçi gençlerimize saldırmaktadır.

Gavurlar ve onlara yardım eden hainler dururken öz milliyetçi kardeşlerine saldıran bir partiye milliyetçi denemez. Partiniz milliyetçilere saldırmada Adalet Partisini bile geçecek. Bir göz dönmüşlüğün içinde bulunduğu artık ayen beyan ve su yüzüne çıkmıştır. İftira ve çamur atma kervanında partiniz en önde gözükür bir tutum ve davranışın içinde bulunmaktadır. Bu da inkâr kabul etmez bir gerçektir.

Ben artık bütün bu durumları gördüm. Bütün temennim de benim gibi temiz duygularla bu partiye aldanarak girmiş öz milliyetçilerin bu partiyi anlamalarıdır, terketmeleridir. Onun için partiniz üyeliği ve ilçe yönetim kurulu üyeliği görevinden istifa ediyorum. Gereğini rica ederim.

Saimbeyli/ADANA
ALTAN DEMİRCİ
Terzi

Bindim Kırata

Tam ellibir benim yaşım
Ne toprağım var, ne taşım
Sığmadı dünyaya şu garip başım
Bulgurum yok ,pişirsem aşım

Bindim kır ata
Açıldım Fırat'a
Giderim ben yata yata
Düşürecek bir gün kıç ata.

Hüseyin GÖZALAN
Osmanbükü Köyü
İncirliova/AYDIN

MERT DAYANIR NAMERT KAÇAR

Babaî İsyanları

Bu hafta, okurlarımıza Babaî isyanlarını anlatacağız.

Babaî isyanları, Türk köylüsünün ve köylüyle birlik olan zenaatkârların Anadolu toprakları üzerinde çıkardığı ilk isyandır. Atalarımız, toprak ağalığı düzenine karşı ilk defa bundan 700 sene önce isyan etmişlerdir. Onun için, Babaî isyanlarının tarihimizde özel bir yeri vardır.

Osmanlı İmparatorluğu kurulmadan önce, Anadolu'da büyük bir Türk devleti vardı. Bu devletin adı Selçuk Devleti idi. Selçuklular, ülkeyi toprak ağaları vasıtasıyla idare ederlerdi. Ama, bu ağaların her biri Selçuk Sultanına bağlıydı. Sultan, ağaları kendisine bendetmek için, bunlara rütbeler dağıtmıştı, kumandanlıklar vermişti. Yâni, ağalar Sultana, köylüler de ağalara bağlıydı.

O çağlarda ,bundan 700 yıl kadar önce, Asya'nın ve Avrupa'nın hemen bütün ülkeleri derebeylikle idare edilirdi. Devir, derebeylerinin deviriydi. Ama, ezilen fakir köylüler ve göçebe Türkler derebeylerine karşı başkaldırmaktan gri durmuyordu.

Türk köylüsü neden ağaların tahakkümüne boyun eğmiyordu? sebepleri neydi?

Sebebi şuydu ki, Türk aşiretleri, Anadolu'ya göçüp yerleşmeden önce, göçebe olarak yaşardı. Dereb[illegible] bilmezdi, hürdü, bileğinin kuvvetiyle yaşar, geçimini temin etmek için davarcılık yapardı. Horasan'dan gelen Oğuz Türkleri, yeni yurtları olan Anadolu'ya göçüp Selçuk Devletinin buyruğuna girince, bu derebeylik düzenini yadırgadılar. Selçuk Devleti, Horasan'dan göçü, gelen Oğuz boylarına büyük toprak beylerin buyruğuna girmesini emrediyordu. Yiğit Horasan erleri ise, ağa boyunduruğunu yadırgadıkları kadar, bu düzeni yıkmak istiyorlardı.

İşte Babaî isyanları bu yüzden çıktı.

Ozamanlar, fakir fukaranın haklarını koruyacak teşkilâtlar, partiler, sendikalar, dernekler yoktu. Fakat isyanın başarılı olması için, köylünün muhakkak teşkilâtlı olması gerekiyordu. Nasıl ki Eba Müslim Horasani, sömürücü Emevi saltanatına karşı tarikatçılıkla teşkilâtlanmış ise, Babaîler de büyük ve yaygın bir tarikat kurarak teşkilâtlandılar.

Babaîler, Anadolu'nun her köşesinde teşkilât kurmuşlardı. Birçok aşiret, Babaîliği benimsemişti. İsyan bu aşiretlerin hep birlikte başkaldırmasıyla 1246 yılında patlak verdi. Haraketin önderi Horasanlı Baba İlyas adında bir Babaî şeyhiydi. Babaî orduları kısa zamanda Anadolu'yu yangın yerine çevirdiler. Eski tarihlerin yazdığına göre, derebeylerinin ve zengin tüccarların büyük bir kısmı korkudan Mısır'a kaçtı.

Babaî isyanlarıyla, Selçuk devletindeki derebeylik düzeni derin yaralar aldı ve bundan sonra Selçuk devleti artık iflâh etmez oldu, kısa zamanda yıkıldı. Birkaç yıl sonra kurulan Osmanlı Devleti ise, başlangıçta halkı ezmedi. Derebeyliği pek desteklemedi ve bu yüzden kolay gelişti. Ama sonraları Osmanlılar da derebeyliğin en ağırını uyguladılar. Padişah, ağaların ağası oldu, Ne var ki, Anadolu halkı artık başkaldırmasını öğrenmişti. Osmanlılara karşı da isyanlar birbirini kovaladı.

Yeri geldikçe, bu isyanlara da değineceğiz. Şimdilik şunu aklımızda tutalım: Anadolu'da ağalara karşı ilk köylü hareketi Babaî isyanlarıdır. İsyan bayrağı ilk önce Babaîler tarafından çekilmiştir.

İsakuşak ve Sarıkaya Köylülerini ziyaret

Ben Çerkez Ceran. O,benim, çocuklarımın hakkını verdirtmedi

Bir cip akıyordu dar, kerayollardan. İçindeki şakacı amcanın sesiyle daha bir hoş çıkıyordu sesi. Bir asker anasının özlemiyle duramıyordu yerinde. Satacağı samanları düşünüyordu bir başka biri. Şoför Ali Şan, yollarda kalacağının korkusuyla, basıyordu gaza.

Şimdi mutluyduk İsakuşak'ta, muhtarın evinde, kürt kardeşlerimizin içindeydik. Ne kadar iyi insanlardı. O kadar dertliydiler ki; dertleri bitmiyordu hiç. Anlatıyorlardı habire. Ve içlerinde Sarıkaya'lı iki kardeşimiz de vardı.

İsakuşak'ta 28 bin dönüm hazine toprağını, dağıtılması gereken 8 kişiye dağıtmamışlardı. Toprak komisyonu üç kere inceleme yapmıştı. Muhtarın oğlu Ömer Gürlek! «Benimle 8 kişiyi saf dışı ettiler.» dyordu. Ve devam ediyordu muhtar: «Gidip Almanyada çalışana, Akşehirde oturana verdiler, bizim çocuklara vermediler, hile işlediler dağıtıma. Hemde köyümüzde 120 ye yakın topraksız varken.» Ömer Koçyiğit, «Hazine avukatı» diye başlarken; «No.. No.» dedi hepsi birden. «Yazma gardaş yazma.», «Yazsın». «Yo... Yazma - yazma?» Kükredi Sarıkayalı Çerkez Ceran:

«— Ne korkuyorsunuz yahu? Yaz beni. Ben Çerkez Ceran. O benim çocuklarımın hakkını verdirtmedi. Tapuları takip etmiyor. Bizim avukatlığımızı yapacağı yerde zenginleri kayırıyor. Hazine avukatı... Adı neydi onun? Neyse. Bilmem ne Filiz bey.»

«— Bunu yaz mükafat var sana, dedi. Ömer Koçyiğit.

«— Yok amca yok... Biz sizin için çalışıyoruz. Halkımız için...»

Sarıkayalı Çerkez Ceran'ın yüreği yanıyordu. 20 senelik ekip, biçtiği toprak elinden alınmıştı. Nasıl yanmasındı yüreği? Sade kendisinin değil, daha birçok kardeşinin 20 senedir zilyetliklerindeki toprak elden gitmişti. «Bu topraklar Saraylıların» diye Saraylılara verilmişti.

«— Şimdi 30—40 mükellef benim gibi. Sınırı yanlış gösterip. Saray'lılara verdiler topraklarımızı. Saray'lılar zengin. Üzerindeki ekinimi biçdirmeyince 31 Nolu toprak komisyonu başkanına ben Çerkez Ceran, köy namına; «Bu topraklar işgalimizdedir.», deyince. «Senin çocuklarına toprak vereceğim.» dedi. Sonunda bu da yas çıktı. İki zengine verdi toprağı.»

«— Şimdi hiç toprağınız yok mu?»

«— Yok... Topraksızız. Her yere müracaat edeceğiz. Dolacağız bir kamyona, tâ Angaraya gideceğiz. Olamaz... Yaşanmaz topraksız...

Arkadaşım Hasan, Atalanı, Göllüceyi anlattı. Kenan öğrenci hareketlerini anlattı. Ben Abdullah Ağalığı anlattım. Ve yine Hasan Amerikan sömürüsünü anlattı. «Doğru» dediler. «Doğru - doğru.»

Kenan eline alarak İŞÇİ - KÖYLÜ'yü. «İşte bu gazete sizin gazeteniz. Dertlerinizi yazın bu gazeteye. «Hepsine verdi birer tane. Angaraya geldiğimizde uğrarız.» , dediler. «Bunları yazdığınızda gönderin ha... Hele o Hazine avukatına mutlaka gönderin. Okusun bir.»

Saat 21 e yaklaşıyordu Kürtçe konuşmaya başladılar. Bize baktılar sonra, baktılar ki aval aval bakıyoruz...

Gülüştüler... Sen kürtsün dediler Hasan'a. Gülüştük. Sanki eskiden tanışıktık, Sanki hep birarada büyümüş, birarada yaşamıştık. Dışarda cipin korna sesleri.. «Ankaraya geleceğiz» dediler. «İŞÇİ - KÖYLÜ'ye geleceğiz.» «Gelin... Gelin. Mutlak gelin.» Sanki çocuklarını uğurluyorlardı. Sanki anaevinden ayrılıyorduk..

ABDULLAH ÖZCAN

KALEMLE TELDEN

Aldı Sazı Âşık Kul Ahmet

Aşık Kul Ahmet, İşçi-Köylü'ye geldi. «İşte derdini dile getirdiğim Anadolu emekçisinin beklediği gazete! Bizim de hamurunda tuzumuz, biberimiz olsun..» dedi.

Kul Ahmet de Aşık Hüseyin Çırakman ve Aşık Dertli Derya gibi radyodan dertli. Sazıyla sözüyle dile getirdiği halkının derdine bir de radyo eklenmiş.

«Biz yazarız, biz söyleriz. Radyo bunu alır Fakat biz[illegible] sazımızı duyurmaz. Bizim eserlerimizi başka [illegible]tçılar okurlar [illegible]dan, para kazanırlar. Eser bizimdir, plağını onlar yaparlar Bize gelince radyo yöneticileri (siz solcusunuz, fakir fukara halktan yanasınız rejime çatıyorsunuz.) derler. Aslında biz toplumun, milletin derdini dile getirmekten başka birşey yapmayız. Halkın şairi halkıyla haşır neşir yaşar, onun derdini, sevincini, meselesini, dile getirir. Bizim yaptığımız budur. Biz çağımızı anlatırız. Bunun adı her neyse, odur.»

Aşık Kul Ahmet Avrupa yolcusu Oralarda ekmeğini çıkarmak için ter döken Anadolu emekçisinin yurt hasretini dindirecek, dertlerini dile getirecek, duyup da söyleyemediklerini onun adına ifade edecek.

Anadolu emekçisini koyun gibi yurt dışına süren, Almanya'da ekmek kapısı aramaya mecbur eden gerici politikacılar için bakın ne diyor:

Gerici Politikacılar için ne dedi?

Eloğlu giderken aya
Biz gideriz hâlâ yaya
Gelin kır beygire binek
Hepimiz gidek Almanya'ya

Bölükbaşı bir manga al
Alpaslan'a bir haber sal
Azizoğlu davulu çal
Hadi sen de Almanya'ya

Sahip değilsin bu bağa
Bizi düşürme tuzağa
Cevdet paşa, Sülü ağa
Hadi gidin Almanya'ya

Koltukta yatmış birisi
Sanki bir filin yarısı
Hepsi haydut sürüsü
Çekin gidin Almanya'ya

Nazmiye'nin fistanı sırma
Hadi İsmet sen de durma
Bir eşek yükü pastırma
Feyzioğlu Almanya'ya

Sığır ile keçisini
Dede ile hocasını
Ağa ile hacısını
Sürün gitsin Almanya'ya

Elmalı okuyor yalan
Ecevit'in işi plân
Zülfikârlı [illegible]isen [illegible]lan
Çek düldülü Almanya'ya

Kul Ahmet'in bekler bağı
Cennettir Türkün toprağı
A[illegible]rk T[illegible]
Onu salmam Almanya'ya

KOÇTÜRK HOCA İLE KONUŞTUK

otomobil benzinle insanoğlu besinle çalışır

Emperyalizmin bir eli mutfağımızda bir eli yatak odalarımızda

31 Temmuz 1969 tarihli Cumhuriyet gazetesi şu haberi veriyordu:

«Acil tedbirler alınmadığı takdirde tarım ve hayvancılık ülkesi olan Türkiye yakın bir gelecekte aç kalacaktır.»

Haberde daha sonra rakkamlar veriliyor ve Türkiye halkının içinde bulunduğu açlık anlatılıyordu. Bu işin aslı nedir dedik kalktık besin uzmanı Doçent Osman Nuri Koçtürk hocaya gittik. Koçtürk hoca, bize Emperyalizmin yoksul ülke halklarını besin bakımından nasıl sömürdüğünü anlattı. Sorulanımıza cevaplar verdi.

★ SORU: Türk halkının beslenme konusunda esas meselesi nedir?

CEVAP: Emperyalistler, geri bırakılmış ülkelerin insanlarını boğaz tokluğuna çalıştıracak insanlar gibi görüyor. Ekmeği ve azığı üzerinden oyuna getirip, aşağılık bir seviyede yaşatmaya çalışıyor. Gıda konusundaki sömürü, vatandaşlarımızı tutsak etmek için etkili bir vasıta olmuştur.

★ SORU: Emperyalizmin yurdumuzda ne menfaati var?

CEVAP: Tahıla dayalı bir beslenme düzeyinde 32 milyonu hasta edip, Türkiye'mizi ilâç firmalarının pazarı haline getirenler, silâh patlatmadan binlerce yavrumuzu öldürüyor, analarımızı ve bacılarımızı kısırlaştırarak sahipsiz bir ülkede at oynatmak istiyorlar.

★ SORU: Yurdumuz kaç milyon insanı besliyebilir?

CEVAP: Yüz milyon insanı besler. Böyle bir ülkede, ekmeklik buğdayı, yemeklik yağı yabancıdan satın almak zorunda kalıyoruz. Demek ki, bu işin içinde bir oyun var.

★ SORU: Bu oyunu işçiler ve köylüler anladılar mı?

Cevap: İnsanın, ekmeği ve azığı üzerinden ölüme götürülebileceği ilk bakışta kimsenin aklına gelmez. Fakat, zehirli buğdaylarla, sıhhi olmayan yağlarla binlerce vatandaşımız ölüyor. Bu bir gerçektir. İşçilerimiz ve köylülerimiz gerçekleri görmeğe başlamışlardır.

★ SORU: Amerikalıların bize sattığı yiyecek maddeleri nelerdir?

CEVAP: Tohumluk buğdaydan tutun, soya yağına kadar işe yaramaz ve zararlı herşeyi büyük kârlarla vatandaşlarımıza yutturuyorlar.

★ SORU: Halkımızın beslenme durumu nasıldır?

CEVAP: Et yiyemiyen çocuklarımız, kızamıktan, ishalden, veremden kırılıyor. Bin çocuktan 450'si, 12 yaşına gelmeden ölüyor. Türkiye'de beslenme seviyesi çok kötüdür.

★ SORU: Öyleyse emperyalizmin yurdumuzda gizli bazı emelleri var?

CEVAP: Zeytinyağımıza makine yağı karıştıranları, zehirli tohumluk buğdayı halka yedirenleri halkımıza tanıtarak mücadelemizi sürdüreceğiz. Halk o zaman besin kontrolu işine sırtını dönüp, «Doğum Kontrolu» için ellerinden geleni yapanların kirli amaçlarını daha iyi anlıyacaklardır.

Bir eli mutfaklarımızda, bir eli yatak odalarımızda olan emperyalist örgütler toplumumuzu önce uyuşturmak daha sonra kökünü kazımak için elden geleni yapıyorlar. Oyunu öğrenecek ve buna engel olacağız.

İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ

15 günlük gazete * Sahibi ve sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Ömer Özerturgut * Teknik Yönetim : Ahmet Say * İdare yeri, yazışma ve abone adresi : Babıâli Cad. 31, Cağaloğlu - İSTANBUL Telefon : 27 39 61 * Ankara Bürosu : Süleyman Sırrı Sokak 2/12 * Baskı : Vatan Matbaası * Yıllık Abonesi : yurt içi 6 lira, Avrupa uçak posta. 30 lira * İlân : Santimi 20 lira * Yayın İlânları indirimlidir.

«Türkiye'nin efendisi Amerikalılar değildir»

Subayların bildirisinde "Şanlı Türk Silâhlı kuvvetleri daima emperyalizmin karşısındadır„ denmektedir

Amerika'nın Türkiye ile olan ilişkileri, namuslu ve vatansever birçok kişiyi tedirgin etmektedir. Hatırlanacağı gibi, son senelerde öğrenciler ve işçiler Amerika ile olan bu milli haysiyeti kırıcı ilişkilere karşı çıkmış, mitingler ve yürüyüşler tertiplemişlerdi.

Amerika'nın yurdumuz yakınındaki jandarması olan 6. Filo'nun son gelişinde Amerikan askerlerini yurdumuzda istemeyen işçi ve öğrenciler 20.000 kişilik bir miting yapmıştı. Bu mitinge Amerikan askerlerinin yurdumuzda işgal kuvveti gibi bulunmasını isteyenler saldırmışlar, iki canımız şehit etmişlerdi. Bu olaya KANLI PAZAR denmişti. Hiç şüphesiz bu saldırıyı yapanlar vatan hainleri ve onların kandırdığı cahillerdi.

Ama her geçen gün vatanseverlerin çoğaldığını göstermektedir.

Amerikan askerlerini ve üslerini yurdumuzda istemeyen "Hür Subaylar Komitesi" imzasıyla bir bildiri yayınlanmıştır.

Gazetemize de yollanan bu bildirinin bazı bölümlerini sütunlarımıza alıyoruz:

Bizzat şahidi olduğumuz mukaddes Türk bayrağının kirletilmesi, Amerikalı işverenlerin yanında çalışan Türk vatandaşa dayak atılarak hareket edilmesi, çeşitli anketler düzenleyerek casusluk haberleri uçurulması, Tal bot ile General Porter'in meşru rejim ve iktidarımıza karşı giriştikleri tahrik ve tertipleri, öğrenci örgütlerimize, sendika kuruluşları ve devlet idarelerimize, CIA ajanları sokulması, Johnson'un rencide edici mektubu Tabii Senatör Tunçkanat tarafından açıklanan gizli belgeler Türk Ulusu için yüz karasıdır.

Amerikalılar, iğrenç emellerine nail olmak için, Atatürk'ün bize emanet ettiği Anavatana olan derin sevgimizi ve bağımsızlık savaşımızı komünizm tehlikesi olarak nitelendirmekte, Türk Ulusunu uyutmak için çabalar harcamaktadırlar.

Türkiye'nin efendisi Amerikalılar değil, Atatürk'ün verdiği ilk anti-emperyalist savaşla bütün dünya önünde haklı olarak iftihar eden Yüce Türk Ulusudur.

Mevcut nizam ve Anayasa için tehlike devam edecek olursa, hükûmet, Amerikalıları, onların Türkiye'deki yerli uşaklarını vatan ve milletimiz namına tekrar uyarmak isteriz ki, benliğini ve varlığını yurduna, ulusuna vakfetmiş olan Türk Ordusu ve halkımız bu yüzkızartıcı hareketlere son vermeyi kendisi için şerefli bir ödev sayacaktır.

Yaşasın Atatürk Türkiyesi!

HÜR SUBAYLAR KOMİTESİ

Malatyalı köylüler tahliye oldu

Malatya'da tahliye edilen devrimci arkadaşımız Hacı Tonak mahkemede.

Aydınların fikir suçundan dolayı tutuklanmasını kınayan, bağımsızlık ve demokrasi isteyen bir bildiri yayınladıkları için, iki ay önce tutuklanan Malatya'nın Akçadağ ilçesinin çeşitli köylerinden altı köylü önderi, 18.8.1969 günü yapılan duruşmada tahliye edilmişlerdir.

Çevrelerinde sevilen ve sözü geçen, bir kısmı köy muhtarı olan bu köylüler şunlardır : Reşo Ali Erdoğdu, Mehmet Ali Özdoğan, Süleyman Kırteke, Teslim töre, Köse Polat, Hacı Tonak.

Bu köylü önderlerinin tutuklanmasıyla Malatya'da yaratılan baskı havası üzerine, 30 köyden yüzlerce köylü, müştereken imzaladıkları bir bildiri ile AP iktidarının Anayasanın demokratik özüne karşı davranışlarını ve bir polis devleti kurma teşebbüslerini kınamışlar, **«toprak ve hürriyet»** isteğinde bulunmuşlardır.

Akçadağlı köylü önderlerinin tevkifi Tunceli, Elbistan gibi yakın illerde ve merkezlerde heyecan uyandırmış, buralardan Malatya'ya gelen köylüler, tutuklanan köylü önderleriyle tam bir dayanışma içinde olduklarını çeşitli şekillerde göstermişlerdir.

Altı köylü önderinin tahliye edilmesi, Malatya'da genel bir memnunluk yaratmıştır.

Manavgat'tan Malatyalılara Mektup

Manavgat'ın Ahmetler Köyü gençleri, Malatya'da hapse atılan devrimci köylülere gazetemiz eliyle aşağıdaki mektubu yollamışlardır :

Sayın Köse Polat, Ali Reşo Erdoğdu, Hacı Güray Tonak, Teslim Töre, Süleyman Kırteke

İşçi — Köylü Gazetesi Eliyle

Bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde siz altı köylü önderinin tutuklandığını öğrenmiş bulunuyoruz.

Artık, bağımsızlığı, her türlü yabancı etkisinden kurtulmak, Amerikan üslerinden, tesislerinden, bilumum yabancı kumpanyalardan, şirketlerinden arınmak; demokrasiyi, herkesin hür davranabilmesi, ağa, aracı, tefeci, patron etkisi olmadan bağımsız davranabilmesi olarak anlıyanlar çoğalmaya başlamıştır.

Biz, aşağıda adları bulunan, Manavgat - Ahmetler Köyü Devrimci Gençleri, geleceğin sizi haklı çıkaracağına, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin suç değil her Türk için bir görev olduğuna olan inancımızı bildirir, geçmiş olsun deriz.

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ ve GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE

Mustafa Koç, Ali Varol, Hasan Varol, Mehmet Arslan, Mehmet Çalı, Mehmet Avcı, Mustafa Vural, Süleyman Şenol, Ali Koç, Mehmet Varol, Mustafa Koç, Ali Zor, Mehmet Kara, Ramazan Vural, Ali Topkara, Mustafa Demir, Mustafa Yücel, Ali Kara, Hasan Koç, Hüseyin Koç, Ramazan Varol, Ramazan Çalı, Osman Kocaakça, Ali Orhan Yücelalp, Yusuf Topkara, Hasan Vural, Hasan Çalı ve Şükrü Vural.

Erdemir işçileri

(Baştarafı 1. Sayfada) neticileri ve işveren bildiriler ve beyannameler dağıtmışlardır.

Sendikanın dağıttığı bildirilerde özellikle Ereğli Demir Çelik işletmelerinin milli bir sermaye ile kurulmadığı, yüzde 49 hissenin Amerikan şirketlerine ait olduğu belirtilmektedir.

Bu konuda kendileriyle konuştuğumuz yiğit Ereğli işçileri şunları söylemişlerdir:

«Biz bağımsızlık için, Anayasa'da gösterilen haklarımızı almak için mücadele ediyoruz. Hepimiz bu memleketin çocuklarıyız. Hepimiz yurdumuzu sever ve onun için canımızı seve seve veririz. Bizim demokratik haklarımız için yaptığımız mücadeleyi «Milli Güvenliği bozucu» olarak nitelendirenlere sözümüz şudur. Amerikan sermayesini bu yurda getiren bizler değiliz. Onlarla işbirliği yapanlar bizler değiliz. Ve bizler değildik Kıbrıs yolunda Türk donanmasının yolunu kesen. 33 milyon metre kare Türk toprağını yabancılara askeri üs olarak verenler ülkemizin Milli Güvenliği bozuyor.»

Grevin nedenlerinden birisi Emperyalist Amerikalıların bütün geri kalmış halkların işçilerine uyguladıkları «BÖL VE YÖNET» taktiğinin burada da uygulanmak istenmesidir. İşçiler (A) ve (B) personeli diye iki gruba ayrılmıştır. İşçilere «Personel» diye yeni bir ad takılmıştır.

Ereğli işçileri işbirlikçi patron karşısında bölünmediler ve omuz omuza mücadele ettiler. Grev süresince bütün işçi aileleri fabrika giriş kapılarında nöbet tuttular. Bütün Ereğli halkı, gece gündüz işçi kardeşlerinin yanında hazır beklediler. İşçilerin birliği karşısında patron üç gün dahi tutunamadı. Yine kendileri gibi Amerikalılarla işbirliği halinde olan iktidardan «İMDAT» istediler.

Milli güvenliğimiz, ve Hürriyetimiz

Bu konuda da Ereğli'li işçiler şunları söylüyorlar :

«Biz haklıyız. Hükûmet işbirlikçi patrondan yana çıkmıştır. Onlar bu kararlarıyla işçilerin karşısında ve patronun yanında yer almışlardır.

Ne olursa olsun, hiçbir kuvvet bizi yolumuzdan döndüremiyecektir. Son harekette güçlü olduğumuzu gördük. Haklarımızı eninde sonunda kazanacağız ve işbirlikçi patronlar bizi (A personeli B personeli) diye bölemiyecektir. Düşmanlarımızın kofluğunu da biliyoruz Hem biz bunu iki günde öğrendik. Hepsi kuyruğu yolunmuş ördeğe döndü. Sıra birgün onların ağababası olan Amerikan emperyalizmine de gelecek. Ve biz onları yeneceğiz.»

Çeliktepe mahallesi ahalisi çocuk parkı yapacağı arsada işçi köylü okuyorlar

Asgari Ücretler kalkıyor mu?

(Baştarafı 2. Sayfada) yıs 1969 günü Ankara'da toplanmışlardı. Ancak Türkiye İşverenler Sendikaları Konfederasyonu, toplantı gününü bir yazı göndererek, toplantının 3 Haziran 1969 tarihine kadar ertelenmesini teklif etmişlerdi.

Toplantıya katılan bakanlık ve sendika temsilcileri, işverenler'in defalarca çağırıldıklarını dikkate alarak, bu yazıyı nazara almadılar ve toplantı yapıldı. Alınan karar 6 Haziran 1969 günlü Resmî Gazete'de yayınlandı. Bununla işçi ücretleri iyi kötü yükseltiliyordu.

Patronların oyunları

Resmî Gazete'de kararname yayınlandı ama, işverenler bunu uygulamamak için her çareye başvurdular. Önce, Borçlar Kanunundaki bir maddeden faydalanarak her önüne gelen işçiye, işten atma tehdidi ile çıraklık mukaveleleri imzalatılmaya başlandı. Bu mukavele gere- [...] ğince, bir işçi bu kararname hükümleri dışında, işverenin dilediği paraya çalıştırılabiliyordu.

Bazı sendikalar, bildiriler yayınlıyarak üyelerini uyardılar ve bu mukavelelerin imzalanmasını önlemeye çalıştılar. Ama mukaveleyi imzalamıyan işçi, derhal işten çıkartılıyordu. İşe imzayı atmak şartı ile iade edilen pek çok işçi oldu.

Bakanlığın oyunu

Patronların ağır baskıları karşısında, Çalışma Bakanlığı akla gelmedik bir görüşü benimsedi. Bu görüşe göre, asgâri ücret işçiye ödenen ücret diye anlaşılamazdı. Yemek yardımları, elbise yardımları, Çeşitli sosyal yardımlar, ikramiye ve primler de bu asgâri ücretin içinde idi.

Devlet Bakanı Seyfi Öztürk ile Çalışma Bakanı Turgut Toker'le yapılan bir görüşmeden sonra, Ankara Sanayi Odası, üyelerine bir genelge gönderiyor ve Çalışma Bakanlığı'nın bu görüşü benimsemesi ihtimali olduğunu ileri sürüyordu.

Buna göre, işçinin eline geçecek para hiçbir biçimde artmıyacak demekti. Çünkü hemen her iş yerinde sendikalar çeşitli sosyal yardımlar sağlamışlardı. Bunlar asgâri ücret kavramı içinde düşünülürse, Resmî Gazete ile ilân edilen rakamların hiçbir önemi kalmıyacaktı.

Bu yüzden, işverenler asgâri ücretleri uygulamadan bekliyorlardı. Türkiye İşverenler Sendikası Konfederasyonu, Çalışma Bakanlığının görüşünü sözlü olarak öğrenmiş olmasına rağmen, bildirinin gecikmesi karşısında, Danıştay'a başvurdu.

Toplantıya katılmamış olmaları yüzünden, bütün yurtta ve bütün işkollarını kapsıyacak asgâri ücret kararnamesinin iptalini istiyorlardı.

Yapılacak şey Nedir?

Görülmektedir ki, yaklaşan seçimlerin korkusu ile işverenleri açık açık destekliyen bir Çalışma Bakanlığının savunması, asgâri ücretten faydalanması söz konusu (tarım kolu hariç) bir milyon sekiz milyon sekiz yüz bin işçinin ekmek parasına etken olacaktı. Ve elbette Çalışma Bakanlığı'nın nasıl bir savunma yapacağını kestirmek güç değildir. Toplantıya katılmamış olmak gibi bir sebep yüzünden asgâri ücret kararnamesini işverenler iptal ettirme imkânına sahip olacaklardı.

Patronlar işin hilesini bulmuşa benzemektedirler. Asgâri ücretlerle ilgili kararname belki de iptal ettirilecektir.

Böyle bir karar çıkarsa, işçiler önce sendikalarına baskı yapıp, gerek DİSK'i, gerekse TÜRK-İŞ'i harekete zorlamalıdırlar. Asgâri ücret verilmeyen işyerinde işbaşı yapılmamalıdır. Gerekirse, bütün Türkiyede aynı gün iş bırakılmalı, genel greve gidilmelidir.

Öte yandan, işyerlerinde imzalatılan çıraklık mukaveleleri karşısında hiçbir sendika ciddi bir eylem içinde değildir. İstanbul'da kurulu Çatalkaya Basımevi'nde 42 yaşında 24 yıllık basın işçilerine bile çıraklık mukavelesi imzalatılmıştır.

İşçiler, asgâri ücretin altında hiçbir biçimde çalışmamalı, kanuni direnmeye geçmelidirler.

Öte yandan Ankara'da devrimci işçiler tarafından kurulan İŞÇİ BİRLİĞİ, asgari ücret yönetmeliğinin aleyhinde işverenlerin Danıştay'a davâ açmaları üzerine kendilerinin de işçiler lehine müdahil olarak Danıştay'a baş vurduklarını, Danıştay'ın merdivenlerinde yaptıkları basın toplantısında açıklamışlardır.

Birlik Genel Başkanı Metin Gür, yaptığı konuşmada özetle şunları söylemiştir :

«Çalışma Bakanlığı emekten yana tutumu olan bir daire görünüşü içinde değildir. Uygulama, Çalışma Bakanlığının ve ona bağlı Bölge Çalışma Müdürlüklerinin sarı sendikalarla ve işverenlerle elele olduğunu göstermiştir. Bu savunma sonunda, tamamen biçimsel bir nedenle asgari ücret yönetmeliğinin iptal edilmesi mümkün olabilir.

Ama günümüzün koşulları içinde, işçiyi daha fazla uyutmak mümkün değildir. İşçi sınıfı, İŞÇİ BİRLİĞİ'nin de çabaları içinde devrimci ve sınıfsal mücadelesine mutlaka hız verecektir. İşçiyi sömürmeye, kalkınmayı, uygarlaşmayı önlemeye, tutucu iktidarların da, milli özden yoksun işverenlerin de gücü yetmiyecektir.

Değirmenözü Köylüye zulüm devam ediyor

Kütahya iline bağlı Değirmenözü köylülerine jandarma komutanı Ahmet Çelenk'in çeşitli yollarla yaptığı baskılar devam etmektedir.

Uzatmalı jandarma onbaşısı Ahmet Çelenk köylülere ücret vermeksizin zorla taş taşıtmaktadır. Harman yerinde toplanan köylülerden taş taşımaya itiraz eden köylüler dövülmektedir. Son aldığımız haberlere göre, karakol adına getirtilen taşlar aynı köyde varlıklı birine satılmaktadır. Bugüne kadar köylülerin şikâyetlerine rağmen, hakkında hiçbir kovuşturma yapılmamayışı karakol komutanının cüretini artırmıştır. Ahmet Çelenk «Ben burada ne kadar zulmetsem, bana İçişleri bakanından tebrik geliyor.» demektedir.

Hazine arazisini açıkgöze bırakmadılar

İstanbul Çeliktepe gecekondu mahallesi ahalisi, bir [...] otel patronunun haksız olarak el koyduğu Hazine arazisini Çocuk Bahçesi yapmak kararı ile işgal etmiştir.

Hazinenin öz malı olduğu belgelerle sabit olan 2000 Metrekarelik arsaya sahip çıkmak isteyen otel patronunun davranışı karşısında mahalleli arsayı işgal etmiş, duvarları yıkmış ve arsayı buldozerle düzeltmiştir. Bu arada öğrenciler de halkın yardımına gelmiştir.

Daha sonra Hazine arazisini haksız olarak gasbetmek isteyen otel patronu boş durmayarak, olay yerine jandarma getirtmiştir. Halkın haklı ve kararlı davranışı karşısında jandarma geri dönmüştür.

Buldozer arsayı düzeltiyor. Açıkgöz otelcinin hazine arsasına sahip çıkma hayalleri suya düşüyor. Artık işçi çocukları da bir çocuk bahçesine kavuşacaklar.

Ceyhan'da İşçi-Köylü'ye Saldırdılar

Siyasal Bilgiler Fakültesi öğrencisi Ali İhsan Ündere'nin Ceyhan'da İŞÇİ - KÖYLÜ Gazetesi satmasına kızan MHP. (Milliyetçi Hareket Partisi)li komando bozuntuları Ceyhan Toplumcular Derneğine saldırmışlardır. Elleri sopalı komando bozuntuları dernekte birkaç kişinin bulunmasını fırsat bilerek eşyaları kırmışlar ve daha sonra mahalle aralarından dağılarak kaçmışlardır.

Gazetemiz, bu İşçi-Köylü düşmanı Amerikan uşaklarının saldırısına rağmen güçlenmekte ve bütün yurda yayılmaktadır.

İşçi ve köylülerin uyanarak haklarına sahip olmasını istemeyenler, Ceyhan'da gazetemizin satıldığı Toplumcular Derneğine saldırdılar. Tarsus'ta ise işçi köylü afişleri sinsi hainler tarafından gizlice yırtıldı.

Ciğerleri beton tuttu

(Baştarafı 1. Sayfada) partmanların kat kat dikildiği yerde evsiz barksız perişan halde çaresiziz. Politikacıların gavur tüccarlarının, komisyoncuların conilerin fing attığı yerde görünür görünür görmezlikten gelinelim. Duyula duyula duyulmazlıktan gelinelim Kaymakamlar, ağalarla beylerle, fabrikatörlerle ziyafetlerde bayram etsinler, biz burda sürünelim.

En ağır işlerde çalışan fabrikatör yüzbin liraya otomobil taksi alsın biz haftada onbeş liraya çoluk çocuğumuzu beslemek için savaşalım. Ciğerlerimize hava yerine çimento girsin damarlarımıza kan yerine beton dolsun fabrikatör Namrun'da yayla yapsın. Bize bir maske bile vermesin. Asgari ücret onsekiz lira olsun bize on iki lira verilmesin Hastayız, ölüyoruz, bize bir doktor kâğıdı bile vermesinler. Biz burada aç çıplak sürünelim, fabrikatör bize ödemediği paralarla İzmir'de yeni bir renkli çimento fabrikası kursun. Onlar kuş tüyü yataklarda yatsın keyifleri gelene kadar. Biz çimento torbalarının üstünde yorgun argın iki büklüm yatalım.

Başbakanımız Demirel fabrika kurdelaları kesi kesi versin de sonra içindekileri hiç sormasın.

Fabrikatör selde bozulan taşlaşan çimentoları öğütüp öğütüp yeniden paketlesin hırsızlık sahtekârlık yapsın, vatandaşın cebinden para çalsın biz burda günde soğan ekmekle ömür tüketek.

Şimdi artık Türkiye gençliğine sesleniyoruz. Çıkmaz durumdayız. Önümüze düşsünler, bize bir yol göstersinler. Biz politikacılardan da, tüccardan, fabrikatörden de, hükümetten de elimizi yüzümüzü yumduk. **İŞÇİ KÖYLÜ gazatasını okuduk. Aha... gazetemiz bu dedik. Derdimizi söyledik.**

Eğer onlardan da bir ses çıkmazsa, işte o zaman diri diri gömüldük demektir.

TARSUS ÇİMENTO FABRİKASINDAN 22 İŞÇİ

(İmzalar gazetemizde mahfuzdur)

Alpagut işçileri Greve gidiyor

Çorum Alpagut Linyit Ocaklarında çalışan işçiler, Valiye verdikleri 10 gün mühletin bitmesi ve isteklerinin kabul edilmemesi üzerine grev kararı almışlardır.

Bilindiği gibi isteklerini alamayan Alpagut işçileri geçen ay linyit ocağını işgal etmişlerdi. Jandarma müdahalesi ile işgalin kaldırılmasından sonra beşi sendika yöneticisi olan 13 işçi ve bir memuru işten atılması üzerine işçiler arkadaşlarının işe geri alınması ve ücretlerinin ödenmesini istemişlerdir.

Bundan sonra Valinin işçilerden istediği 10 gün sürenin dolmasına rağmen istekler yerine getirilmemiştir.

Civar illerden gelen Maden-İş şube temsilcilerinin de katıldığı bir toplantıdan sonra grev kararı alınmıştır.

Demir döküm işçileri

(Baştarafı 1. Sayfada) dım diye işçilere imza attırırken, zarfların içinde bulunan işe davet bildirisini de aldım diye işçilere imza attıracaktı. Ama işçiler hemen bunun farkında oldular ve işe davet bildirilerini patronun başına çaldılar.

Patron bir taraftan işçilere işe davet çağrısı gönderirken, diğer taraftan, yağcıları vasıtasıyla, çağrıya uymayan bütün işçileri işten atacağını, yeniden [...] alırken de sarı sendikanın üyelerinden başkalarını almayacağını yayıyordu.

İşçilerin güçlü birliği karşısında Demir - Döküm'ün İşveren Vekili Genel Müdür Burhan bey dize geldi. Anlaşmak için aracılar bulmaya çalıştı. Fakat işçilerin fiili durumlarla haklarını almasından korkanlar, hâlâ fabrikalarında 300 liraya işçi çalıştıranlar, işçilerin hür olarak sendika seçmelerine çeşitli baskılarla engel olanlar, elbetteki boş durmadılar.

Bunun için Koç Holding'e bağlı, Amerika'nın ortağı patronlar, Sungurlar Kazan Fabrikası'nın patronu, Elektro Metal Fabrikalarının patronu bir toplantı yaptılar. Bu toplantının sonunda Demir Döküm İşveren Vekiline işçilerle herhangi bir protokol yapmaya gitmemesini söylediler. Maden-İş'e kendi fabrikalarında böyle işçi direnişlerine baş vurmayacağına garanti verirse Demir Döküm patronunu serbest bırakacaklarını söylettiler.

Demir Döküm patronunun bu işyerindeki menfaati artık fiili durumun devam etmesinde değildir. Çünkü işçileri yıldıramayacağını iyice anlamıştır. Fakat diğer patronların baskısı karşısında çaresiz kalmıştır. Bunun için Demir Döküm işçilerinin mücadelesi hem kendi patronuna, hem de diğer Amerikanın ortağı olan patronlara karşıdır. İşte bu mücadele, kendi patronlarının sırtını Amerika'ya ve ortaklarına dayadığını işçilere gösterdi. Bu durumu gençler, devrimci aydınlar, devrimci köylüler ve devrimci subaylar da gördü. Bunun için patronlar üzerinde bu güçlerin baskısı arttı. Görevli subaylar önceki verdikleri sözleri tuttular. Patronu işçilerin haklı isteklerini yerine getirmesi için zorladılar. Böylece işçilere karşı birleşen [...] karşısına, Amerikaya ve işbirlikçi sermayedarlara karşı olan devrimci güçler dikildi. Çünkü Demir Döküm İşçilerinin mücadelesi artık yalnız işçilerin değil, bütün millici güçlerin mücadelesi olmuştu.

Birleşen bu güçler karşısında nihayet Demir Döküm patronu Maden-İş'le anlaşma masasına oturdu. İşçiler haklı isteklerinin yerine getirileceğini öğrenerek işbaşı yaptılar.

Yaşasın işçi sınıfı ve bütün millîciler!

Yaşasın tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye!..